

DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

EDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
LAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

In șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unitatea

REDACTOR:

Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

In fața Domnului

Poimâne sosesc la Blaj frunțașii clerului, niemați să desemneze urmaș fericitului în Domnul mitropolit Vasile, intrat prea curând în istorie. În întăriți cu rugăciunile Bisericii noastre în regi. Toți credincioșii noștri își au privirile așezate asupra lor. Primiți cu drag, ei vor auzi la Blaj glas tainic de tradiții glorioase, cari se vor continua și întărite. — Iată atmosfera spirituală în care se va desfășura alegerea. Ea curinde în sine toate datele problemei. Cu excluderea oricărui alt element străin și tulburător de conștiință, ea conține și criteriile din cari trebuie să se inspire judecata celor chemați să și pună la acord voința cu intențiunile tainice ale lui Dumnezeu.

Alegerea va trebui să fie, și va fi fără învoială, un act liturgic. Se săvârșește în fața altorului, ca o rugăciune, întărită cu jurământ. — Astfel ea va fi o încoronare solemnă a zilelor de concentrare sufletească pe care le-a trăit Biserica noastră în vremea din urmă. Intr'adevăr, ea a fost o mare armată a rugăciunii. În chip deosebit, pe 9 zile încoace, seară de seară, văile Ardealului sună de dangăt de clopot; mii și mii de glării murmură, în fața icoanei Precurratei, aceeași agă fierbinte către Atotputernicul: să ne rănduiească Arhipăstor după inima lui Hristos. Nimic nu a tulburat această minunată icoană electorală. Nimic din ceace lumea leagă de acest cuvânt juns urgisit. Biserica noastră a dat pildă de ordine, de disciplină romană, de încredere neșovăitoare în conducători și de gând înălțat către Dumnezeu. — Alegerea însăși va fi ultima trăsătură de penel în acest tablou de catolicism imunitor.

Tradițiile Blajului sunt celalt criteriu de dreptate a conștiințelor puse în fața urnei. Intre zidurile austere ale palatului vlădicesc, sub olțile catedralei, pe băncile școalelor ca și pe câmpia libertății trăiesc amintiri mari, cari sunt oronci pentru viitor. Ele trebuie să aibă răsunet dănc în inimile alegătorilor. Ele trebuie să trăiască vii, puternice, stăpânitoare în inima Aclui, are vrea să primească marea răspundere de a le da nouă avânt, nouă putere, nouă viață și strălucire. Spiritul Blajului a trezit la viață conștiința samul întreg. Prin puterea aceluiași spirit va trebui să trăiască și să se învoiască mereu, ca ale alturului, tinerețele Bisericii noastre.

Nici un alt gând, nici o altă șoptă, nici un alt considerent nu trebuie să treacă pragul catedralei în ziua de 7 Mai. Și nici o amăgire să nu se strecoare în suflete. În chip deosebit și pre a se curma orice șovăiri cu puțință, fiindcă accentuăm că nici interese nici temeri de natură politică nu pot umbri acest mare act de conștiință al clerului nostru. Tăra are exact același mare interes, în legătură cu alegerea, care este și al Bisericii noastre: de-a avea cel mai bun arhieru cu puțință, cel mai destoinic pentru buna armuire și îndreptare a bisericii, pentru a întări redința și a îndrepta moravurile. Alegerea este o consecință un act strict bisericesc, care se revolvă numai după considerațiuni spirituale și clesastice. Nici o altfel de intervenție nu există, nici cu puțință și nici n'ar avea rost. Nici acum, nici după alegere.

Cu aceste gânduri să pășim în fața Domnului în ziua de 7 Maiu 1935 va înscrie o nouă pagină de glorie în istoria Bisericii noastre, spre mărirea lui Dumnezeu și spre binele neamului românesc!

Veacul social

Necredința apostolului Toma — Biserica și viața publică modernă — Actualitatea problemelor sociale

(—). Toma n'a crezut că a înviat Domnul. N'avea motiv de îndolală. A văzut minunile lui Iesus și l-a auzit afirmând categoric că a treia zi va învia. Acum, ceilalți apostoli au grăit cu Învățătorul sculat din morți. Rațional, nu se poate îndoi. Totuși, mai vrea o probă. Fizică, materială. Să vadă cu ochil, să pipăie cu degetele. — Și, minune, Domnul nu-l osândește. Fericește pe cei ce nu văd și totuși cred; dar se supune examenului fizic. Pentruca Toma să creadă.

Astfel îndolala lui Toma dă tărie credinței noastre. E o pecete de autenticitate incontestabilă pe zapisul învierii. — În același timp, școală minunată pentru vestirea credinței. Care nu se poate închide numai în sferele înalte ale intelectului. Ci trebuie să îmbrățișeze omul întreg: spirit și materie topite într'o tainică unitate, cu activitate misterios și inseparabil împletită. Spiritul și materia sunt, de sigur, două lumi distincte. Totuși în om ele se încopcle organic. De aceea calitatea spiritului se cunoaște din faptele ce lasă urme în materie, ca pomul de pe fructe. — De sigur, Biserica este întemeiată pentru mântuirea sufletelor în viața de veci. Totuși nu-l poate fi indiferent mediul vremelnic în care cresc ele. Și iarăși, este cu neputință ca, la rândul lor, aceste suflete lucrate pentru eternitate să nu pună pecetea dominatoare a credinței lor pe lutul din care își clădesc casele trecătoare. Același om fiind deodată fiu al cerului și cetățean al lumii, este împede că și aici pe pământ se va auzi să și dureze așezări vrednice de un fiu al lui Dumnezeu. Și la rândul lor, orânduiele externe, potrivite pe măsurile imutabile ale spiritului divin, vor vesti de departe adevărătatea religiei care le-a creat, precum fructele alese garantează nobleța pomului care le-a rodit.

De aici învățătura: Biserica nu se poate mulțumi să boteze și să sfințească sufletele singuratic. Ci trebuie să sfințească și să modeleze după tipare creștine viața publică, cu toate așezările ei. Preotul nu se poate retrage în tinda bisericii, uitându-se speriat la valul vieții care se prăvale spumegând și lsbind sălbatec în pereții casei Domnului. Ci trebuie să lasă pe teren, să conducă lucrările de drenare ce le fac credincioșii așa fel, ca ei să stăpânească cursul râului; să-l prindă apele în iazuri, cari apoi pun în mișcare morile ce macină fălnă nu numai pentru pâinea cea de toate zilele ci și pentru pâinea vieții. Și dacă arena politică expune la primejdii prea mari pe slujitorii altarelor, apoi celelalte șantiere ale vieții îl reclamă ca pioniri. Acțiunea culturală, socială, caritativă, trebuie să-l găsească purtea

gata și mereu în primele rânduri. De sigur, nu el să facă toată munca. Ci să crească credincioși capabili a zidi în stil creștin. Să fie însă cu el, supraveghind lucrările și prevenind abaterile.

Trebuie să ne familiarizăm grabnic cu acest fel de a vedea lucrurile și de-a ne înțelege datorlia. Trebuie să ne smulgem, pe noi și pe credincioșii noștri, din legăturile ideologiilor individualiste care au marcat evoluția ultimelor veacuri. Renașterea, reforma, revoluția franceză, toate au exaltat orgoliul individului divinizat. Diferitele planuri de activitate umană s'au divizat mereu sub porunca libertății nelimitate și podurile de legătură dintre ele s'au rupt. Fiecare știință, fiecare canal de viață s'a izolat și și-a croit drum și metode proprii. Noțiunea întregului s'a pierdut. În chip fatal, s'a îngrădit și curtea bisericii și aria preotului. Ei să rămână la patrafir și la confesional. Ce are religia cu știința, cu arta, cu viața economică și politică? Sunt tot atâtea lumi deosebite, independente. — Lumi deosebite s'au făcut din ele până și în sufletul singuraticilor, pe care l-au sfărțat și l-au tăiat în felii fără legătură una cu alta. Așa am ajuns de nu ne mai dăm seama de viața cameleonică pe care o ducem. Ținem să fim creștini buni; în același timp însă, ca cetățeni, făurim în plină liniște sufletească legi păgâne; ca bancheri exploatăm fără milă mizeria și nepriceperea semenilor noștri cari crapă de foame. Și nici nu ne dăm seama de situația falsă în care ne găsim. Nu mai facem legătura între diferitele planuri pe cari ne măcinăm existența.

Am ajuns însă la răscrucea acestui fel de organizare socială. Individualismul, cu liberalismul lui economic, ne-a dus la criza fără precedent în care ne găsim. Ne sbatem în plină anarhie și în plin faliment. Căutăm înfrigați o regrupare, o nouă orânduire a lucrurilor. Ne dăm seama de importanța întregului. Socialul trece pe planul prim, împingând la colț tot ce e individual. Se caută pretutindeni ideea-forță, în jurul căreia să se galvanizeze noile societăți totalitare, uzine imense cu mecanisme complicate, cari însă bat același ritm și ascultă de o singură comandă.

Acum e timpul prielnic pentru a semăna, cu mână largă, ideea creștină în ogorul încă liber. Dacă nu ne sculăm de dimineață, alții vor pune aluatul în frământătura nouă și vom avea iarăși de luptat veacuri până-l vom lua gustul stricat și veninul ce conține. E nevoie de o grabnică revalorizare a adevărurilor sociale și culturale ale creștinismului. Trebuie dusă o campanie vie și susținută pentru lă-

murirea minților desorientate, șovăitoare între atâtea lozinci și curente contradictorii. Trebuie să puse sub reflectoarele evangheliei toate valorile constituitoare de societate, azi în plină derută. Ce-i viața, și ce-i individul; familia, națiunile și statul; libertatea și autoritatea, munca și proprietatea? Care-i ierarhia sănătoasă dintre aceste elemente sociale; cum se coordonează și cum se armonizează. Cum și în ce fel cimentul dreptății și iubirii creștine le încheagă în clădire puternică și durabilă. Cum numai această putere le poate da iarăși un echilibru stabil, legându-le pe toate de Centrul gravitației și stabilității universale: Dumnezeu.

A pune în lumină creștină problemele sociale ce se agită astăzi este, prin urmare, datoric de imediată actualitate. Cu vorba și în scris, de pe amvon, în școală și în presă să nu întârzilem a ciopli pietrele societății de mâine, dacă vrem ca ea să fie creștină. Cum trebuie să fie, dacă vrea ca viața să aibă și tot mai multă să albă!

Nebunia în cifre. E vorba de suprema prostie și de cea mai teribilă crimă la care se pregătește lumea noastră: războiul. Pentru a se vedea culmea de nebunie pe care o reprezintă un măcel general, reținem — după „Universul“ — următoarele date edificatoare, cuprinse într-un raport pe care l-a înaintat d. Murray-Butler, anul trecut, secțiunii educative a fundației Carnegie:

„După cele mai bune statistice de până acum, războiul mondial a costat 400 miliarde dolari bogății distruse. Ca să ne putem face o idee ce înseamnă această cifră, socotim că din acești bani am fi putut construi câte o casă de 2500 dolari (cam 260.000 lei) cu mobile de 1000 dolari, casă înconjurată fiecare de câte 5 pogoane (aproximativ) de pământ, pentru fiecare familie din Statele-Unite, Canada, Australia, Anglia, Franța, Belgia, Germania și Rusia. După aceea ar fi rămas destul bani pentru a da fiecărui oraș cu peste 20.000 de locuitori din toate aceste țări câte o biblio-

tecă în valoare de 5 milioane dolari și câte o universitate de zece milioane dolari.

Cu banii rămași s'ar fi putut cumpăra toată Franța și toată Belgia, adică tot ce există în aceste țări ca: ferme, case, uzine, biserici, căi ferate, drumuri, într-un cuvânt tot ce reprezintă o valoare oarecare în 1914“.

Minunea cea mai nouă. La Lourdes se tămădulesc bolnavi. Inimi zdrobite se trezesc la nouă viață. Ruga are acolo putere nebănuită. Se fac minuni.

De sigur, numai aceste puteri suprafirești pot explica cea mai nouă minune ce s'a făcut în acest loc privilegiat al Preacuratei: *serbările din 25—28 Aprilie*, cari au încheiat solemn, cu un triduum de liturghii neîntrerupte ziua și noaptea, „Anul Sfânt“, anul iertării celei mari. Rapoartele gazetelor sunt unanime în a sublinia, că măreția acestor manifestări de credință rămâne pur și simplu indescribibilă. Ca și impresiile neuitate, de înălțare sufletească, de pietate și credință cum nu se mai pot găsi nicăieri pe pământ.

Numărul participanților trece mult peste suta de mil. Din toate țările Europei și, în sensul strict al cuvântului, din toate colțurile pământului, neamurile creștine au ținut să fie prezente, prin grupuri impunătoare de pelerini, la această incomparabilă mobilizare a rugăciunii, la acest extraordinar asalt al Cerului de unde trebuie să vie pacea pe pământul chinat de groaza războiului. În fruntea batalioanelor imense de închinători, veniți până și din India, din China și Japonia, din țările Americii, din Africa și din insulele Oceanului, merg legiuni de călugări din toate ordinele, peste 60 episcopi din toate țările și vreo 7 cardinali.

Strălucire deosebită dă serbărilor faptul, că Papa însuși a ținut să fie prezent. A trimis în locul său pe Cardinalul Pacelli. Primirea extraordinară de entusiastă, care s'a făcut trimisului Papei și dragostea nețărmurită ce l-s'a arătat tot timpul celor 3 zile, din partea tu-

turor popoarelor pământului adunate la Lourdes, este o nouă dovadă despre tăria și tăria admirabilă a catolicismului. Deosebită îmbucurătoare este însuflețirea cu care l-a întâmpinat Franța. Credincioșii, cu toate ostenzițele lor admirabile, au făcut o primire umfală trimisului Papei. Și astă dată au în frunte pretutindeni autoritățile civile. Ministrul Marin l-a ieșit întru întâmpinare granița țării și l-a însoțit în tot parcursul, toate găurile mulțimi imense și însuflețite lirantă. — Semn al vremilor noi. Semn

Și altfel a ținut Papa să fie prezent serbării. Duminică, în 28, întâia zi de Paști noastră, la ora 1630, el personal a încheiat grandiosul praznic, printr-o admirabilă rugăciune și binecuvântare rostită în fața micului și trimisă pe unde nevăzute la Lourdes — *Facă Domnul, ca această minunată cer de pace să fie mai tare decât răutatea prostia omenească. Să depărteze dela noi războiul și să ne asigure pacea. Pacea a toată lumea!*

Opera Pontificală

pentru propagarea credinței

Menirea Bisericii e apostolatul. „Mergi învățați toate popoarele...“ i-a fost lozincă dată de Dumnezeu ei întemeietor. „În toate cuvântul... cu și fără prilej“. Și nici nu poate altfel, deoarece „credința este din auzite“ și cum vor auzi dacă nu li-se va vorbi.

Biserica Romei și-a cunoscut totdeauna menirea. Istoria ne este martoră. Gregorie XV a instituit Congregația de Propaganda. În vremile mai noi Benedict al XV, cu „Maximum Illud“, dădu un impuls decisiv și nouă orientare, — adaptată împrejurărilor sale — misiunilor catolice. Moștenitor al lui și al convingerilor predecesorului său Piu al XI, trei luni după alegerea sa, prin „*manorum Pontificum*“ atrage atenția întregii lumi asupra zelului ce se manifestă în misiunea sa. O dovadă a interesului său misi-

□ □ Foiața „Unirii“ □ □

„Papistășism“

Sub acest titlu, *Glasul Monahilor* (31. 3 35) aduce o sarbădă poezie de N. Rădulescu Nigier împotriva Bisericii Romane, a Papalității și a tonsurei obișnuite la clerul acestei biserici. Despre acest obicei, pe care-l are, în altă formă, și biserica Răsăritului (de aici vorba „a tunde întru monah“), poetul îngaimă: „E adevărul în eclipsă, o lege (?)... nicăierea scrisă“. — Halal de așa legist și mai ales de așa rime: eclipsă-scrisă!

Fiind vorba de ce este Papa și Biserica Romei, apoi să afle Negrul monahilor ce spune Mortimer în actul I scena VI din *Marla Stuart* de *Frederic Schiller* [Trad. Iacob Negruzzi, București, Sococ, 1897 p. 462—3]:

„Eu ajunseseam la douăzeci de ani.
Grecusem în principii severe și supsesem
O ură fără margini contra papalității,
Când o nebiruită dorință mă împinse
Spre continent. Lăsați a puritanilor
Intunecoase salbe de predici îndărătu-mi
În patrie și grabnic trecui prin Franța,
Câtând cu nerăbdare fierbinte să ajung
În țara Italiană atât de laudată.
Toamă eram în timpul celei mai mari serbări
Bisericești; pe drumuri se îmbulziau mulțime
De închinători. Icoane și ruguri cu ghirlande
Erau împodobite. Părea că omenirea

*Era'n peregrinare, mergând spre 'mpărăția
Cerească și eu însumi, răpit ca de-un șuvoiui,
Mă dusei cu grămada închinătorilor
LA ROMA. O! atunci, Regina, ce-am simțit,
Când am văzut nainte-mi coloanele mărețe
Și arcuri de triumf și mândra strălucire
A Coloseului; când m'am găsit deodată
În lumea fermecată a artelor senine!
Eu nu simțeam decât puterea artelor;
Biserica în care am fost crescut urește
Orice poate să placă la simțurile noastre.
Eu nu rabdă icoane și se închină numai
La imaterialul cuvânt. Ce desfătare
Avui, când am intrat pe urmă în biserică,
Unde se auzia o muzică divină,
Unde figurile cerești sunt zugrăvite
Pe ziduri și pe bolți cu mare bogăție,
Unde tot ce-i mult, mai mare, părea viu
Țimțurilor mele ochi; când am văzut chiar Sfinții
Mântuitorului, pe Maica Domnului,
Apoi Sfânta Treime viind din cer, Schimbarea
La față... când pe urmă, eu am văzut slujind
PE PAPA la altar în strălucirea sa
Și binecuvântând popoarele în juru-i!
Ah! Ce-s pietrele scumpe
Și auzul cu care regii cei pământești
Se 'mpodobesc... El singur pe lume are numai
Divina maestate! Ca și împărăția
Cerească-i casa lui... Oâci ce se vede-acolo
Nu-i din această lume!“*

Și pe acest verhovnic să-l îmbălezi în versuri ca: „Tonsura“, crez unlc român, și Papa, al lumii suveran?“ — Mai domol, nenel (ig).

Intre Apus și Răsărit

Intr'o broșură, despre care am mai vorbit, intitulată „Bisericele românești“ și apărută de curând la radea, pâr. canonic I. Georgescu a cules păreriile 40 frunțași ai vieții românești privitor la drumul ce ei că trebuie să-l ia în viitor spiritualitatea românească. Să se îndrepteze spre răsărit sau spre apus. Intrebări precise cari le-a pus au fost următoarele:

1°. Găsiți oportună acum, după înfăptuirea tății noastre politice, o încercare de unire a celor două biserici românești: cea ortodoxă, proclamată dominantă prin articolul 22 din Constituția actuală, și cea greco-catolică, recunoscută și ea ca biserică națională prin același articol din Constituție?

2°. În ce sens cugetați că e bine să se facă această unire: orientând viața sufletească a întregii neam românesc spre orientul greco-slav sau spre apusul latin?

3°. Care credeți că ar fi consecințele culturale, morale, religioase ale noului act?

4°. Care sunt după părerea Dumneavoastră mijloacele esențiale ale înfăptuirii acestei unități, precum și mijloacele potrivite pentru înlăturarea lor?

Din răspunsurile primite și publicate, reproducem pe cele trei ce urmează, în credința că ele interesează pe cititorii noștri:

1. Răspunsul d. prof. C. Isopescu

Răspund cu plăcere la întrebările D. Voștre. Găsesc nu numai oportună, dar chiar necesară, pentru desăvârșirea unirii sufletești tuturor Românilor, unirea bisericii ortodoxe cu cea greco-catolică, având mai ales în vedere lupta surdă ce se dă pe acest motiv în Ardeal. Ar trebui să reintrăm cu toții, și din punct de vedere religios, în marea familie latină; în

a fost și refacerea operei pentru propagarea credinței și mutarea sediului ei în Roma.

Ce este „Opera pentru propagarea credinței?” Intemeiată la Lyon (Franța) în anul 1822, din partea unei D-șoare, dezvoltă o activitate nemaipomenită în folosul misiunilor. În anul 1922 este ridicată la rangul de organ al Sf. Scaun și clasată în fruntea tuturor instituțiilor cu caracter misionar. Această instituție este o probă evidentă că sf. Spirit asistă continuu Biserica lui Isus; o asistă atât în conducători cât și în masă și inspiră, când unora când altora, remedii pentru satisfacerea nece-

apoli comitete diecezane, cari se îngrijesc ca asociația să ia ființă și să funcționeze în fiecare eparhie, să adune ajutoare dela credincioși și să le trimită consiliul național.

La noi în România, până acum această operă nu a fost organizată. La începutul anului curent, sf. Congregația a numit de președinte național pentru România pe Rev. Dr. Nicolae Brânzeu. Sfinția Sa în înțelegere cu Prea Sfințitul episcop, a constituit consiliul național cu următorii membri: Dr. Vasile Aftenle protopop în București (secretar și casar), Dr. Aristotel Banciu și Dr. Nicolae Popa medic în

vărul faptelor: în decursul războiului mondial au făcut serviciu de infirmiere 13.300 călugărițe catolice, în 481 spitale militare germane susținute, cu toată cheltuiala, din partea mânăstirilor. Au fost îngrijiți 654.000 soldați, răniți și bolnavi, vreme de un total de 36.500.000 zile. Statul a făcut pentru călugărițe doar atâta că le-a dat 5500... decorații.

Știri mărunte

În slujba Domnului. În ziua de 25 Aprilie c. pâr. episcop de Oradea VALERIU TRAIAN FRENȚIU a împlinit 60 ani de viață. A voit Dumnezeu ca această aniversară să cadă tocmai pe Joia mare a acestui an, și de pomenire a instituirii preasfântului sacrament al euharisticii. Poate că o răsplătă pentru râvna deosebită pe care venerabilul senior al Episcopatului nostru a avut-o totdeauna față de cea mai sublimă taină a creștinismului. Credincioșii marelui Păstor i-au arătat, cu acest prilej, toată dragostea cu care îl înconjoară și pe care viața lui neprihănită, închinată în întregime mântuirii sufletelor și binelui Bisericii, o merită din plin. — Ne asociem, cu toată căldura inimii noastre, la bunele doriri cari i s'au exprimat din acel prilej și rugăm pe Dumnezeu să-L păzească întreg, onorat, sănătos, multe zile îndelungate, spre binele sfintei noastre Biserici. — Întru mulți ani Stăpâne!

Cler indigen. În ținuturile misiunilor supuse congregației de Propaganda Fide activează 16050 preoți, dintre cari 5384 sunt indigeni. În 400 seminarii cresc acum alți 18000 seminarisți din neamurile respective. Dintre cele 38504 călugărițe din acele regiuni, 18.144 sunt indigene; iar dintre cei 7305 frați 2333. Cateheți și dascăli: 61.756 din totalul de 74.127, deci aproape toți.

Viață nouă. În zilele 20—23 Aprilie s'au ținut misiuni sfinte populare în comuna Sânmihaiu (Reghin). A predicat pâr. prof. Dr. Vasile Cerghizan. Au ajutat la serviciile divine și la mărturisire părinții: Suci (Șerbeni), Moldo-

așumtionist
Iciprovincialul
șorog canonic
hișiu spiritual

tetelor diece-
Membrii ordi-
ajutători plă-

dreapta ..
il materialista
l se jertesc în
ruțe și desin-
le că vor fi în
de. Două con-

a* aduce, pri-
ane, date sta-
a reiese că în
total 123.304
ocupate în in-
ie la 1.750.000
ită este... la
alul mai bine

ate național-
rmis să răs-
pnate despre
„Katholische
date” și cifre
e activitatea
ondial. Ade-

mai perfect

Isopescu

batt

post pentru
rea a infra
bi.

— căroră
e istorică,
rmă — și
mult ori

rnabatt.

Scriban

2. Sensul, în care cred, că trebuie să se facă unirea e, orientând viața sufletească a întregului neam românesc spre Roma, nu spre orientul greco-slav. Dar, fiindcă am și multă dragoste de elenism, cred că trebuie să se caute și o împăcare cu Grecii. De Slavii ortodocși nu mă mai interesez.

3. Cred că, prin împăcare, Românimea s'ar înălța și s'ar întări din punct de vedere cultural, social, moral și religios. Fără împăcare, vom fi slabi (spre bucuria dușmanilor).

4. Nu văd nici o piedecă esențială pentru unire. Piedecă ar fi, dacă preoții noștri ar trebui să fie celibatari. Dar, odată ce preoții uniți sunt tot căsătoriți, nu văd nici o piedecă esențială. Mijloacele potrivite pentru realizarea unirii sunt congresele și propagauda în popor, ca să nu creadă că vrem să slăbim patria, cum vor încerca să facă dușmanii Românilor, instigând că „vom ajunge robii Papii”, și multe altele minciuni. Trebuie să fie luminat poporul câțiva ani, ca să se convingă că, odată ce suntem Români, nu putem fi decât Romani, așa cum ne-a făcut Dumnezeu. Limba noastră e o strălucită dovadă că Roma ne-a creștinat și că el trebuie să-l fim supuși, ca toți frații neolatini: Italieni, Francezi, Spanioli și Portugalzezi.

Să dea Dumnezeu, să nu mor până ce nu vom vedea și ziua unirii sufletești.

August Scriban

Citiți și răspândiți „UNIREA”

înștiințate
înștiințate
înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

înștiințate

Scrișoarea D-voastre mi-a produs mare plăcere, căci *salus patriae suprema lex est!* Așa dar răspund la întrebările Dv.

1. Cred, că e foarte oportună încercarea unirii celor două biserici românești și că, cu cât va fi făcută mai de vreme, cu atât va fi mai bine pentru patrie. Dar acest lucru nu-l pot face, decât marii noștri teologi, după ce se vor aduna toți (ortodocși și uniți), ca să discute, hotărâți dinainte să se împace cu orice preș, nu să se certel Pentru mine, care-s pătruns de o înfinită dragoste de mama mea Roma, nu există nici o dificultate: cum au făcut uniții, așa să facă și ceilalți Români!

ne impetans na individuală, și de mulțegă în
flare românească.

Nu pot fi pentru unirea individuală, căci, în cazul acesta, pentru unirea bisericilor noastre, ar trebui un timp extrem de îndelungat; ideea Unirii trebuie să pătrundă, de sus în jos, și 'n lung și 'n lat, astfel ca această Unire să poată fi realizată de întreaga colectivitate ortodoxă. Dacă s'ar lucra intens în această direcție, s'ar putea ajunge mai repede la ținta dorită.

Acesta e gândul meu; poate să greșesc, dar e o convingere cinstită.

Primiți, Vă rog, expresiunea celor mai alese sentimente și urare ca nobilele DV. stră-

murirea minților desorientate, șovăitoare între atâtea lozinci și curente contradictorii. Trebuie puse sub reflectoarele evangheliei toate valorile constituitoare de societate, azi în plină derută. Ce-i viața, și ce-i individul; familia, națiunile și statul; libertatea și autoritatea, munca și proprietatea? Care-i ierarhia sănătoasă dintre aceste elemente sociale; cum se coordonează și cum se armonizează. Cum și în ce fel cimentul dreptății și iubirii creștine le încheagă în clădire puternică și durabilă. Cum numai această putere le poate da iarăși un echilibru stabil, legându-le pe toate de Centrul gravitației și stabilității universale: Dumnezeu.

A pune în lumină creștină problemele sociale ce se agită astăzi este, prin urmare, datorie de imediată actualitate. Cu vorba și în scris, de pe amvon, în școală și în presă să nu întârziem a ciopli pietrele societății de mâine, dacă vrem ca ea să fie creștină. Cum trebuie să fie, dacă vrea ca viața să albă și tot mai multă să aibă!

Nebunia în cifre. E vorba de suprema prostie și de cea mai teribilă crimă la care se pregătește lumea noastră: războiul. Pentru a se vedea culmea de nebunie pe care o reprezintă un măcel general, reținem — după „Universul“ — următoarele date edificatoare, cuprinse într-un raport pe care l-a înaintat d. Murray-Butler, anul trecut, secțiunii educative a fundației Carnegie:

„După cele mai bune statistice de până acum, războiul mondial a costat 400 miliarde dolari bogății distruse. Ca să ne putem face o idee ce înseamnă această cifră, socotim că din acești bani am fi putut construi câte o casă de 2500 dolari (cam 260.000 lei) cu mobile de 1000 dolari, casă înconjurată fiecare de câte 5 pogoane (aproximativ) de pământ, pentru fiecare familie din Statele-Unite, Canada, Australia, Anglia, Franța, Belgia, Germania și Rusia. După aceea ar fi rămas destui bani pentru a da fiecărui oraș cu peste 20.000 de locuitori din toate aceste țări câte o biblio-

tecă în valoare de 5 milioane dolari și câte o universitate de zece milioane dolari.

Cu banii rămași s'ar fi putut cumpăra toată Franța și toată Belgia, adică tot ce există în aceste țări ca: ferme, case, uzine, biserici, căi ferate, drumuri, într'un cuvânt tot ce reprezintă o valoare oarecare în 1914“.

Minunea cea mai nouă. La Lourdes se tămăduiesc bolnavi. Inimi zdrobite se trezesc la nouă viață. Ruga are acolo putere nebănuită. Se fac minuni.

De sigur pot explica în acest loc rile din 25 — cu un trid și noaptea, mari. Rapo a sublinia, credință ră tibilă. Ca s sufletească, mai pot găs

Număr suta de mil sensul stric pământului, prezente, p la această ciunii, la ac de unde tre nuit de gr lloanelor și și din Indi Americii, d merg legiu peste 60 c cardinali.

Strălu că Papa în în locul să extraordinar sului Pape arătat tot

turor popoarelor pământului adunate la des, este o nouă dovadă despre tăria și tatea admirabilă a catolicismului. Deosebit imbacurătoare este însuflețirea cu care l-a tâmpinat Franța. Credincioșii, cu toate nizațiile lor admirabile, au făcut o primire umfală trimisului Papal. Și astăzi au în frunte pretutindeni autoritățile civile. nistrul Marin l-a leșit întru întâmpinare granița țării și l-a însoțit în tot parcursul toate garile mulțimi imense și însuflețire lirantă. — Semn al vremilor noi. Semn și altfel a ținut Papa să fie prezent

A apărut:

Religia Strămoșilor

din timpurile cele mai vechi, până la mijlocul veacului XIII.

Cercetări și documente istorice

de

Dr. Nicolae Lupu

profesor la academia de teologie din Blaj.

304 de pagini format octav.

Intre cele 30 de capitole cartea cuprinde: Religia Romanilor, a Dacilor și a Geților. Creștinismul latin al coloniștilor din Dacia Traiană. Influența popoarelor barbare, și cu deosebire a Slavilor și a Bulgarilor în creștinismul daco-roman. Ierarhia catolică latină a Daco-Romanilor din veacul II, până în veacul VIII. Sfinții părinți ai bisericii catolice universale și mucenicii cari au trăit și au murit pentru credința catolică în țările noastre. Cum a fost târît poporul român în schisma și apostazia bizantină. Răspuns la acuzele lui Fotie împotriva bisericii romane. Istoricul adausului „Filioque“ la simbolul credinței. Slavonizarea cu forța a creștinismului la Români (taie popa limba). Starea religioasă și politică a Românilor din Dacia Traiană pe timpul înființării regatului ungar. Catolicismul poporului român până în veacul XI și mai târziu. Imperiul catolic Romano-Bulgar al Asaneștilor. Un adaus de documente. Un tablou sincron, care cuprinde seria papilor, a împăraților romani, respective bizantini, seria patriarhilor bizantini, și întâmplările mai însemnate din timpul respectiv.

Este o carte cum până acum nu s'a scris la noi, și a cărei lipsă se simte și s'a simțit de mult. Prețul 100 (una sută) Lei.

Frații preoți și domnii intelectuali cari voiesc să aibă cartea, — și ar fi bine să nu lipsească de pe masa nici unuia —, să binevoiască a trimite cu mandat postal suma de 100 Lei plus 6 Lei pentru porto, iar recomandat 16 Lei, — la adresa autorului sau la adresa *Librăria Seminarului, Blaj.*

Sprrijiniți literatura bisericească română.

Blaj Maiu 1935.

□ □ Foiața „Unirii“ □ □

„Papistășism“

Sub acest titlu, *Glasul Monahilor* (31. 3 35) aduce o sarbădă poezie de N. Rădulescu Niger împotriva Bisericii Romane, a Papalității și a tonsurei obișnuită la clerul acestei biserici. Despre acest obicei, pe care-l are, în altă formă, și biserica Răsăritului (de aici vorba „a tunde într'un monah“), poetul îngaimă: „E adevărul în eclipsă, o lege (?)... nicăirea scrisă“. — Halal de așa legist și mai ales de așa rime: eclipsă-scrisă!

Filind vorba de ce este Papa și Biserica Romei, apoi să afle Negrul monahilor ce spune Mortimer în actul I scena VI din *Marla Stuart* de *Frederic Schiller* [Trad. Iacob Negruzzi, București, Socec, 1897 p. 462—3]:

„Eu ajunsesem la douăzeci de ani.
Orecusem în principii severe și supsesem
O ură fără margini contra papalității,
Când o nebiruită dorință mă împinse
Spre continent. Lăsați a puritanilor
Intunecoase sal: de predici îndărdu-mi
In patrie și grabnic trecui prin Franța,
Cătănd cu nerăbdare fierbinte să ajung
In țara Italiană atât de laudată.
Toamă eram în timpul celei mai mari serbări
Bisericești; pe drumuri se imbulziau mulțime
De închinători. Icoane și ruguri cu ghirlande
Erau împodobite. Părea că omenirea

Era'n pe
Cerească
Mă duse
LA RO
Când a
Și arcu
A Colos
In lume
Eu nu
Biserica
Orice p
Eu nu
La ima
Avui, c
Unde s
Unde
Pe zid
Unde
Uimiți

Mântuitorului, pe Maica Domnului,
Apoi Sfânta Treime viind din cer, Schimbarea
La față..., când pe urmă, eu am văzut slujind
PE PAPA la altar în strălucirea sa
Și binecuvântând popoarele, în juru-i!
Ah! Ce-s pietrele scumpe
Și auzul cu care regii cei pământești
Se 'mpodobesc... El singur pe lume are numai
Divina maestate! Ca și împărăția
Cerească-i casa lui... Căci ce se vede-acolo
Nu-i din această lume!“

Și pe acest verhovnic să-l îmbălezi în versuri ca: „Tonsura“, crez unic român, și Papa, al lumii suveran?“ — Mai domol, nene!(ig).

cile esențiale ale înfăptuirii acestei unități, precum mijloacele potrivite pentru înlăturarea lor?

Din răspunsurile primite și publicate, reproduc pe cele trei ce urmează, în credința că ele interesează pe cititorii noștri:

1. Răspunsul d. prof. C. Isopescu

Răspund cu plăcere la întrebările D-voastră. Găsesc nu numai oportună, dar chiar necesară, pentru desăvârșirea unirii sufletelor tuturor Românilor, unirea bisericii ortodoxe cea greco-catolică, având mai ales în vedere lupta surdă ce se dă pe acest motiv în Ardeal. Ar trebui să reintrăm cu toții, și din punct de vedere religios, în marea familie latină; în

a fost și refacerea operei pentru propagarea credinței și mutarea sediului ei în Roma.

Ce este „Opera pentru propagarea credinței?” Intemeiată la Lyon (Franța) în anul 1822, din partea unei D-șoare, dezvoltă o activitate nemaipomenită în folosul misiunilor. În anul 1922 este ridicată la rangul de organ al Sf. Scaun și clasată în fruntea tuturor instituțiilor cu caracter misionar. Această instituție este o probă evidentă că sf. Spirit asistă continuu Biserica lui Isus; o asistă atât în conducători cât și în masă și inspiră, când unora când altora, remedii pentru satisfacerea necesităților ei spirituale și materiale. Această asociație are ramificații în toate țările în care este populație catolică. S'ar putea defini: asociația tuturor creștinilor, cari contribuiesc la răspândirea credinței prin rugăciuni și prin ajutoare materiale.

Membrii asociației pot fi toți creștinii dela 12 ani în sus, indiferent de sex, poziție socială sau religie. Obligațiile lor sunt: Recitarea zilnică a unui „Tatăl Nostru” și a unei „Născătoare de Dumnezeu” cu invocarea: „Sf. Francisc Xavieru, roagă-te pentru noi”; contribuirea cu o sumă anuală pentru scopurile asociației, sumă care va fi stabilită de comitetul național.

Administrația asociației se face de un consiliu superior general, al cărui președinte este secretarul Congregației de Propaganda Fide. Consiliul lucrează și este condus de statute și legi proprii. Sediul consiliului e palatul Propagandii, în Roma. În fiecare țară, unde opera este constituită, e condusă de un consiliu național al cărui președinte e denumit de Congregația de Propaganda Fide cu consensul episcopilor. Consiliile naționale sunt supuse celui general din Roma, Consiliul național are de scop: 1) să constituie și să promoveze opera în toate diecezele țării; 2) să facă cunoscută asociația, natura și scopul ei, prin cărți, reviste și în deosebi prin editarea în limba poporului a Buletinului asociației; 3) să administreze ajutoarele materiale colectate în favorul misiunilor și să le trimită consiliului general din Roma. În fiecare eparhie se formează

apoi comitete diecezane, cari se îngrijesc ca asociația să ia ființă și să funcționeze în fiecare eparhie, să adune ajutoare dela credincioși și să le trimită consiliului național.

La noi în România, până acum această operă nu a fost organizată. La începutul anului curent, sf. Congregația a numit de președinte național pentru România pe Rev. Dr. Nicolae Brânzeu. Sfinția Sa în înțelegere cu Prea Sfinții episcopi, a constituit consiliul național cu următorii membri: Dr. Vasile Aftenie protopop în București (secretar și casar), Dr. Aristotel Banciu și Dr. Nicolae Popa medici în București, Păr. Leo Barral preot asumpționist București, Păr. Gheorge Fireza viceprovincialul iezuiților Totești, Rev. Ilarie Boroș canonic Baia Mare și păr. Dr. Simion Chișiu spiritual al Seminarului Teologic Cluj.

Urmează constituirea comitetelor diecezane și înscrierea de membri. Membrii ordinari plătesc doi lei la lună, cei ajutători plătesc cât pot. (nb.).

Nu știe stânga ce face dreapta .. Sunt în lumea aceasta egoiști și materialista și suflete descelea cari muncesc și se jertesc în slujba deaproapelui fără să se cruțe și desinteresat. Am numit călugărițele, fie că vor fi în învățământ, fie că vor fi în spitale. Două constatări, din două părți de lume:

1. Revista catolică „America” aduce, privitor la Statele Unite nordamericane, date statistice mult grăitoare. Din acestea reiese că în numita parte de pământ trăiesc cu totul 123.304 Surori, dintre cari 63.885 sunt ocupate în învățământ, dând instrucție și educație la 1.750.000 băieți și copii. Iar plata lor multă este... la ceriuri. În felul acesta cruță statului mai bine de 250.000.000 dolari an de an.

2. Unele organe de publicitate național-socialiste din Germania și-au permis să răspândiască o seamă de păreri eronate despre călugărițele infirmiere. La ceeace „Katholische Korrespondenz” a răspuns cu date și cifre statistice oficiale, în ce privește activitatea Surorilor din timpul războaiului mondial. Ade-

vărul faptelor: în decursul războaiului mondial au făcut serviciu de infirmiere 13.300 călugărițe catolice, în 481 spitale militare germane susținute, cu toată cheltulala, din partea mânăstirilor. Au fost îngrijiți 654.000 soldați, răniți și bolnavi, vreme de un total de 36.500.000 zile. Statul a făcut pentru călugărițe doar atâta că le-a dat 5500... decorații.

Știri mărunte

In siujba Domnului. În ziua de 25 Aprilie c. păr. episcop de Oradea VALERIU TRAIAN FRENȚIU a împlinit 60 ani de viață. A voit Dumnezeu ca această aniversară să cadă tocmai pe Joia mare a acestui an, și de pomenire a instituirii preasfântului sacrament al euharisticii. Poate ca o răsplată pentru râvna deosebită pe care venerabilul senior al Episcopatului nostru a avut-o totdeauna față de cea mai sublimă taină a creștinismului. Credincioșii marelui Păstor i-au arătat, cu acest prilej, toată dragostea cu care îl înconjoară și pe care viața lui neprihănită, închinată în întregime mântuirii sufleteilor și binelui Bisericii, o merită din plin. — Ne asociem, cu toată căldura inimii noastre, la bunele doriri cari i s'au exprimat din acel prilej și rugăm pe Dumnezeu să-L păzească întreg, onorat, sănătos, multe zile îndelungate, spre binele sfintei noastre Biserici. — Intru mulți ani Stăpâne!

Cler indigen. În ținuturile misiunilor supuse congregației de Propaganda Fide activează 16050 preoți, dintre cari 5384 sunt indigeni. În 400 seminarii cresc acum alți 18.000 seminaristi din neamurile respective. Dintre cele 38.504 călugărițe din acele regiuni, 18.144 sunt indigene; iar dintre cei 7305 frați 2333. Cateheți și dascăli: 61.756 din totalul de 74.127, deci aproape toți.

Viață nouă. În zilele 20—23 Aprilie s'au ținut misiuni sfinte populare în comuna Sănmihailu (Reghin). A predicat păr. prof. Dr. Vasile Cerghizan. Au ajutat la serviciile divine și la mărturisire părinții: Suciu (Șerbeni), Moldo-

neamul românesc ar trebui, deci, să se orienteze spre occidentul latin.

Am convingerea, că unirea bisericească în sens latin ar ridica în apus prestigiul neamului nostru din toate punctele de vedere, iar în țară ar contribui să ajungă, cu mult mai curând, la atât de dorita unitate desăvârșită a tuturor Românilor.

Pentru înlăturarea piedecilor ce se pun în calea unirii bisericești, ar fi necesar ca și cel din urmă Român din cel mai modest cătun să cunoască prea micile deosebiri dintre cele două biserici, forța urlașă a catolicismului și adâncul simț religios, ce se poate constata la catolici pretatindeni. Ideea trebuie să devină populară printr'o muncă continuă, dar lipsită de orice act împotriva ortodoxiei; numai printr'o atitudine binevoitoare pot fi câștigate sufletele celor mici și mari. Unirea va trebui să fie înfăptuită nu individual, ci de întreaga suflare românească.

Nu pot fi pentru unirea individuală, căci, în cazul acesta, pentru unirea bisericilor noastre, ar trebui un timp extrem de îndelungat; ideea Unirii trebuie să pătrundă, de sus în jos, și 'n lung și 'n lat, astfel ca această Unire să poată fi realizată de întreaga colectivitate ortodoxă. Dacă s'ar lucra intens în această direcție, s'ar putea ajunge mai repede la ținta dorită.

Acesta e gândul meu; poate să greșesc, dar e o convingere cinstită.

Primiți, Vă rog, expresiunea celor mai alese sentimente și urare ca nobilele DV. stră-

duinte să fie încununat de cel mai perfect succes.

Roma 12. XII. 34.

Cl. Isopescu

2. Răspunsul d. D. Karnabatt

1° Da.

2° Spre Occidentul latin.

3° Cel puțin acelea care au fost pentru nașterea polonă, care a avut norocirea a intra în creștinism direct, sub egida Romei.

4° Anumite prejudecăți de aici — cărora zadarnic încearcă a li-se da motivare istorică, când, în fond, faptul istoric le infirmă — și anumite preveniri, tot de aici, mai mult ori mai puțin dezinteresate.

D. Karnabatt.

3 Răspunsul d. prof. August Scriban

Scrisoarea D-voastre mi-a produs mare plăcere, căci *salus patriae suprema lex esto!* Așa dar răspund la întrebările DV.

1. Cred, că e foarte oportună încercarea unirii celor două biserici românești și că, cu cât va fi făcută mai de vreme, cu atât va fi mai bine pentru patrie. Dar acest lucru nu-l pot face, decât marii noștri teologi, după ce se vor aduna toți (ortodocși și uniți), ca să discute, hotărâți dinainte să se împace cu orice preț, nu să se certel Pentru mine, care-s pătruns de o înfinită dragoste de mama mea Roma, nu există nici o dificultate: cum au făcut uniții, așa să facă și ceilalți Români!

2. Sensul, în care cred, că trebuie să se facă unirea e, orientând viața sufletească a întregului neam românesc spre Roma, nu spre orientul greco-slav. Dar, fiindcă am și multă dragoste de elenism, cred că trebuie să se caute și o împăcare cu Grecii. De Slavii ortodocși nu mă mai interesez.

3. Cred că, prin împăcare, Românimea s'ar înălța și s'ar întări din punct de vedere cultural, social, moral și religios. *Fără împăcare, vom fi slabi (spre bucuria dușmanilor).*

4. Nu văd nici o piedecă esențială pentru unire. Piedecă ar fi, dacă preoții noștri ar trebui să fie celibatari. Dar, odată ce preoții uniți sunt tot căsătoriți, nu văd nici o piedecă esențială. mijloacele potrivite pentru realizarea unirii sunt congresele și propaganda în popor, ca să nu creadă că vrem să slăbim patria, cum vor încerca să facă dușmanii Românilor, instigând că „vom ajunge robii Papii”, și multe alte minciuni. Trebuie să fie luminat poporul câțiva ani, ca să se convingă că, odată ce suntem Români, nu putem fi decât Romani, așa cum ne-a făcut Dumnezeu. Limba noastră e o strălucită dovadă că Roma ne-a creștinat și că ei trebuie să-l fim supuși, ca toți frații neolatini: Italiani, Francezi, Spanioli și Portughezi.

Să dea Dumnezeu, să nu mor până ce nu vom vedea și ziua unirii sufletești.

August Scriban

Citiți și răspândiți „UNIREA”

van (Comori), Cioloca (Beica de sus), Păcurar (Urisiu) și Pop, preotul locului. S'au mărturisit și împărtășit 362 credincioși. — În aceleași zile, pâr. Dr. Coriolan Pop-Lupu a vestit cuvântul în Suseni (Reghin). La spovedanii au ajutat: pâr. prot. Ariton Popa, pâr. I. Oprinca și preotul local Victor Crișan. Împărtășiri: 275. — Toți aceștia s'au trezit la noua viață pe care ne-a adus-o și pe care ne-o cere Hristos cel înviat din mormânt. Fie, ca ea să nu mai aibă sfârșit!

Medic și apostol. Faptul îl relatează P. Benjamin Ranzani S. I., administrator apostolic de Calicut (Travancore): Un doctor de bine ajungând într'un sat din acele părți, a constatat că acolo nu-i nici un preot. Și că, în condițiile date, nici nu poate să se așeze vreunul vreme mai îndelungată. Și atunci s'a apucat de lucru: a adunat la sfat pe localnicii catolici și s'a asigurat de-un fond stabil pentru susținerea preotului din contribuții benevole. Ceva mai târziu, tot pe cale de contribuții, a ridicat o școală pentru băieți; apoi alta pentru copile. În sfârșit a isbutit să ducă și călugărițe cari să fie sufletul acelor școli. — Astăzi, grație apostoliei acestui mirean de marcă antică, satul din chestie are tot ce-i trebuie pentru luminarea minților și mântuirea sufletelor!

Liturgie slujită în mijlocul flăcărilor. Cazul s'a întâmplat, după cum cetim în *Vita Ecclesiae*, deunăzi, în Towson (Statele Unite). Biserica Neprihănitei Zămisliri din acel oraș a luat foc aproape deodată cu începerea sf. liturghiei. Firește că s'a făcut numai decât sgomot; au venit și pompierii și s'au apucat de stingerea incendiului. Într'aceea fumul și flăcările au pătruns și în lăuntru Casei Domnului. Lucru ce n'a tulburat, totuși, pe pâr. Ștefan Helzlsour, titularul parohiei, care și-a continuat slujba, împărtășind 75 persoane din 150, câte erau de față. Băiatul Patriciu Quin, în vârstă de 13 ani, a făcut și el pe ministrantele până la capăt, fără să se clintească dela postul său. Americani odată și preotul, și ministrantele și asistența!

Locale. Dumineca viitoare, a mironosițelor, va predica în catedrală pâr. Dr. Nicolae Lupu, profesor al academiilor de teologie.

— Ca în toți anii, impresionantele servicii divine din săptămâna patimilor, ca și cele ale învierii, s'au desfășurat în catedrala noastră cu solemnitate deosebită. Participare de public mare, la toate, și atmosferă de mare concentrare și cucernicie. Biserica însăși strălucitoare de curățenie și frumos împodobită mormânt al Domnului — lângă care au ținut strajă echipe de jandarmi — laudă în chip deosebit zelul reuniunii noastre de femei. Păcat că ploaia a împiedecat, în Vinerea mare, obișnuita procesiune prin piață și încunjurarea bisericii, ceremonie impresionantă care astăzi dată s'a desfășurat numai în lăuntru catedralei. Casele din piață au fost totuși frumos iluminate. — În primele două zile de Paști a cântat, la liturgie, corul catedralei, sub iscusita conducere a dlui prof. C. Cherebeșiu.

— Marți, în 30 Aprilie c. la orele 4 d. m. s'a ținut *adunarea generală a băncii »Patria«*. Condușă de președintele instituției, pâr. vicar Dr. Victor Macavei, adunarea s'a desfășurat în plină ordine și bunăînțelegere, dându-se consiliului de administrație deslegările și descărcările cuvenite. S'au luat spre știre, nu fără legitimă îngrijorare, pierderile mari pe care le îndură banca în urma legii conversiunii datoriilor și s'a exprimat nădejdea, că »Banca Națională«, pe care Statul o despăgubește integral, își va face întreaga datorie față de această instituție, care în trecutul ei a adus servicii atât de mari cauzei noastre naționale.

În lădu roșu. Rusia sovietică a fost primită în familia popoarelor civilizate. De geaba. Nu-și lasă năravul. Merge înainte pe drumul crimelor și al sălbătăciei. Într'o cuvântare rostită de curând la Paris, ep. d'Herbigny, cel mai bun cunoscător al stărilor din Sovietia, a constatat că numărul catolicilor surghiuniți pe teritoriul Sovietelor este de peste 400.000. Persecuțiile împotriva creștinilor sunt »neasemanat mai crâncene decât acelea pe care le-au suferit creștinii primelor veacuri«. În vremea din urmă, s'au operat iarăși deșineri și deportări de catolici în masă. Motivul: faptul că îndrăznesc să locuiască în orașe și n'au »pașapoarte interne«, (documente cari arată ce mare e libertatea în Rusia!). Motivul real: au fost prinși asistând la liturgie.

† **Iuliu Băeșiu**, paroh în Joseni (Ciuc), a trecut la cele veșnice în 27 Aprilie 1935, în anul 62 al vieții și 34 al preoției sale cinșite. — Odihnească în pacer!

Telefonul »Unirii«

N. Buzărești. S. Sa Patriarhul a anunțat că în luna Mai vor sosi în țara noastră patru episcopi anglicani și alți 6 teologi din Anglia, »spre a cerceta stările dela noi, sub raport religios. Ei trebuiesc primiți cu toată bunăvoința... spre a ni-i face admiratori... etc.« — Nu suntem siguri dacă ne vor admira. Sigur este însă că se vor mira de multe lucruri pe care le vor vedea. Cum se miră de pe acuma mulți dintre cei mai de seamă fii ai ortodoxiei însăși de această exagerată dragoste și atențiune acordată unor eretici. Catolicismul, oricum, e incomparabil mai aproape de ortodoxie. Totuși, cât de mios e glasul Patriarhului când vorbește despre anglicani și ce dur când pomenește de Roma. — Viața are multe ciudățenii de neînțeles!

P. Reghin. Nu-i greu să fii proroc în țara românească, dacă e vorba de soarta preoțimii. N-ai decât să te temi mereu de mai rău și temerile ți-se împlinesc fără greș. Așa am făcut noi cu »retragerea« proiectului de lege pentru salarizarea clerului, anunțată la timpul său de gazete. Ne-am temut, că e vorba numai de o »amânare«. Chiar așa și este. O spune categoric d. ministru Lapedatu însuși. Și anume, l-a amânat din simplul motiv, că nu-l mai putea trece prin parlament la sfârșitul unei sesiuni care era și altfel extrem de încărcată. Acum așteaptă toamna, ca să încerce atunci a număra bobocii din curțile parohiale. — E bine că cel puțin suntem în clar cu situația și nu ne mai facem iluzii. Totuși, la speranțe nu renunțăm. Până la toamnă mai e timp. Se pot întâmpla multe. Poate pe atunci proiectul nu va mai fi actual. Poate vor avea oarecare succes și stăruințele depuse acum de preoțime pentru a scoate biruitoare dreptatea. Căci în tot răul e și un bine; aceste încercări brutale de-a consfinți prin lege o veche nedreptate încep a convinge și clerul ortodox că lupta nu trebuie dată în sens pur negativ: contra celorlalte culte; ci în direcție pozitivă, pentru tratamentul egal al preoțimii cu alți funcționari.

B. Cluj. Vă interesează problema minoritară. Explicabil. E și importantă, și la modă. Suntem în plăcută situație de-a vă putea semnala o punere la punct a ei, complectă și definitivă. S'a născut chiar în Clujul Dv. S'a zămislit în mintea P. S. Sale Ivan. A văzut lumina în ultimul număr al »Parlamentului românesc«. Acest număr fiind »închinat bisericii« ortodoxe, Ierarhul Dv. era firesc să trateze în el »problema minoritară în Ardeal«. Și printr'o ghidusie cu atât mai plină de duh cu cât are mai puțină legătură cu restul articolului, P. S. Sa găsește ușor nodul întregii chestiuni cu care se încurcă deasupra toți politicienii. Iată-l: »Invățătorii români și ortodoxi sunt persecutați până în pânzele albe de uniți, sub pretextul de »regăteni«, dar de fapt pentru că sunt ortodoxi; sunt puși la cele mai grele probe și expuși tuturor șicanelor și insultelor.« — Vă mirați și nu vreți să credeți, că un Episcop ortodox, și tocmai candidul semănător de pace dela Cluj, ierarhul Băznogilor și vătaful cetelor de haiduci confesionali din nordul Ardealului, afirmă astfel de patente absurdități? Vă puteți mira cât vă place. Dar tocmai într'asta stă »duhul« afirmațiunii: spune răstit ceea ce nu se poate crede. Și în chipul acesta cititorii sunt păcăliți. Iar P. S. Sa zâmbește fericit: problema minoritară e soluționată pentru toți vecii!

A. București. Este fără îndoială laudabil gestul »Parlamentului românesc«, care și-a închinat ultimul număr în întregime problemelor bisericii ortodoxe. Totuși nivelul la care se țin obișnuit această revistă ar fi pretins o mai severă alegere a materialului publicat. Minunățiile semnate de d. D. Săvescu, privitoare la »legislația bisericească română«, nu bat nici pe departe măsura. În chip deosebit, felul cum judecă D-sa concordatul și situația bisericii unite este deosebit de amuzant. Marinimos, ne lasă să ne închinăm papei dela Roma cât om vrea; dar organizarea bisericii unite o reclamă pe seama statului, care n-are decât, printr'o ordonanță infalibilă, să ne îmbrace și pe noi cu »statutul Andreian«.

— Se poate o concepție atât de simplistă într'o revistă serioasă? Ca să nu mai dăm și alte exemple, cari dovedesc cu prisosință că autorul articolului nu cunoaște datele problemei pe care o tratează, ci rătăcește pe plaiuri străine. Ar fi bine, ca altădată să rămână acasă!

P. Domnie. Confirmăm primirea abonamentului pe anul curent.

P. Borozâl. Chităm primirea abonamentului pe 1935

B. Baia-mare. Am primit 800 Lei. Achitat pe la 31. XII 1935.

Oficiul parohial Borlești. Am primit abonamentul pe 1935.

Oficiul parohial Gligorești. Am primit abonamentul pe anul curent.

Oficiul parohial Plopiș. Am primit 400 Lei, abonament pe 1933 și 1934.

Oficiul parohial Soconzel. Am primit abonamentul pe 1934.

Oficiul parohial Valcăul de jos. Am primit abonamentul trimisă. Achitat până la 30. VI 1934.

S. Cluj. Am primit 200 Lei, abonament pe 1935.

Inchiriere

Se închiriază pe ziua de 1 Iunie 1935 casă nouă (3 camere, bucatărie, cameră și apartamentele) proprietatea Domeniului metropolitan (Blaj strada I. G. Duca). Se primește la Administrațiunea Centrală Capitulară oferta închise, până în 20 Maiu 1935 orele 12.

Administrațiunea Centrală Capitulară

Publicare de licitație

Ministerul Agriculturii și Domeniilor. Ocolul silvic Gheorgheni. — Se publică spre generală cunoștință, că în ziua de 20 Mai 1935 ora 10 a. m. în localul Primăriei comunei Tulgheș, jud. Cluj, se va vinde prin licitație publică, cu oferte închise, — 2150 arbori de esență molld cu Nr. crt. dela 1. — 2150, ca au Bto. 1203 mc. 97 dcm., iar Nto. 1003 mc. 32 dcm. lemn de lucru.

Vânzarea se va face conform regulamentului de licitațiuni și cu aplicarea dispozițiilor generale pentru exploatarea pădurilor Statului, publicate în Monitorul Oficial Nr. 102 din 10 August 1912, cum și condițiilor speciale, de care amatorii pot lua cunoștință dela Ocolul silvic Gheorgheni, dela Primăria comunei Tulgheș, și la parohia bisericii române din comuna Tulgheș, județul Cinc.

Estimația din Oficiu este de lei 90.209, adică nouăzeci mil două sute nouăzeci și nouă.

Garanția provizorie e de 9030 lei, care se va întregi îndată după licitație la 10%, și care va fi depusă în bani gata.

În caz de nereușită, se va ține o nouă licitație, în ziua de 30 Mai 1935 la aceeași ora și în același local.

Parohia gr. cat. română — Tulgheș, 26 Aprilie 1935.

Aurel Nicolescu

curator primar

Teodor Branda

(L. S.)

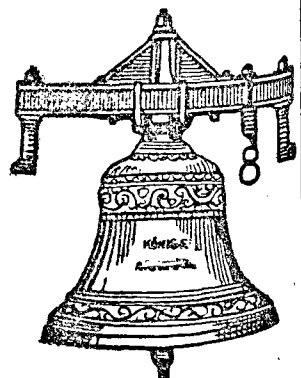
paroh

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10—21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanția mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată. Rechizite și scaune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.